

ΘΥΣΙΑ

Μελισσ. Bianchi, (Vien' quâ, Dorina bella), B, ἀρ. 5

Ὡς σ' εἶδα ὅλην χάριν καὶ ὅλην ἁρμονίαν,
 μ' ἠγέρθ' εἰς τὴν καρδίαν
 αἰφνήδιος παλμός.
 Σὲ ἤκουσα λαλοῦσαν, καὶ ἦτον ἡ φωνή σου
 ἠχῶ τοῦ παραδείσου,
 ἀγγελικὸς ψαλμός.
 Ὑπέσχετο τὸ βλέμμα ἐκστάσεις καὶ ὀδύνας,
 κ' ἐξέπεμπεν ἀκτίνας
 ὁ μέλας ὀφθαλμός.

Ἐπὶ τὸ μέτωπόν σου φῶς εἶδα οὐρανίας
 νὰ λάμπη διανοίας
 ὥς στέμμα φωτεινόν.
 Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου,
 κλειστὸν ἐντὸς ἀβύσσου
 τὸν μέγαν οὐρανόν·
 κ' ἠσθάνθην ἀναζέον τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας,
 καὶ ἔκλινα μὲ σέβας,
 κ' ἐλάτρευσα θρηνῶν.

Κ' ἐν ᾧ σὲ ἐθεώρουν, ἀνέβλεψας ἡρέμα.
 Τὸ συμπαθές σου βλέμμα
 δὲν ἦν ἀγριωπόν.

Ἦσθάνθην πλημυροῦσαν ἐντός μου τὴν ἐλπίδα.
 Κ' εἰς ἄλλους πλὴν τὸ εἶδα
 νὰ λάμπῃ χαρωπὸν
 κ' εἶδα κοινὴν πῶς θέλεις τῶν καρδιῶν θυσίαν,
 καὶ ἔκτοτε λατρείαν
 προσφέρω σιωπῶν.

ΕΚΕΙΝΗ

Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυχρὸς παροδίτης
 ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀνάπαυσιν θέλων,
 ὅταν εἶδον ἐμπρός μου νὰ λάμψ' ἡ μορφή της.
 Ἦτον ὅλη συμπάθεια, ὅλη γλυκύτης
 ἡ ὥραί' ἀδελφὴ τῶν ἀγγέλων.

Ἐν ᾧ ἦν ἡ ὁδός μου κρημνῶν ἀνοδία,
 καὶ μακρὰν θυελλώδης ὀρίζων καὶ μέλας,
 ἐμειδίασε, κ' αἴφνης τὸ πᾶν ἐμειδία,
 κ' ἐξεβλάστησαν ἔαρος ἄνθη, κ' εὐδία
 διεσκέδασ' εὐθὺς τὰς θυέλλας.

Περιβλέπων τὸν κόσμον, σθεστὸν εἶχον βλέμμα,
 καὶ ἦν πέριξ μου σκότος, ἀχλὺς ἦν ἐμπρός μου.
 Ἀλλὰ ἔνευσ' ἐκείνη καὶ μ' εἶδεν ἡρέμα,
 καὶ τὰς φλέβας μου νέον διέρρευσεν αἷμα,
 κ' ἐφωτίσθη ἡ ὄψις τοῦ κόσμου.

